

ledes baade i England af Dr. Maudsley og i Amerika af Dr. Clarke (Boston U. S.), der beviste, at Kvinders Opdragelse i Lighed med Mænd var en stor Ulykke, idet de første aldrig kunde opnaa Mandens Evner, men kun opnaa, at de mistede alle de Kvindekønnet tilhørende Fortrin og særegne Begavelse og gjordes uskikkede til deres Opgave her i Livet“.

(Fortsættes).

Pryglestraffen.

På forskellig vis — dels gennem nogle bemærkninger, som ledsagede gengivelsen af artiklen „Pryglestraffen“ fra første nummer af Kvinden og samfundet i forskellige provinsblade, dels gennem private breve — er der blevet gjort nogle indvendinger mod artiklen, som jeg gjerne vil have lov til at besvare under ét.

Personlig nærer jeg ingen sympati for pryglestraffen, men da jeg ingen erfaring kan have med hensyn til virkningen af dens anvendelse, kan jeg ingen bestemt mening have, og da den siges at have virket gavnlig i England, mener jeg, man kunde prøve, om den samme virkning ikke kunde nås herhjemme, hvis loven blev vedtaget for de 5 år. Hvad jeg derimod kan have og har en bestemt overbevisning om, er, at samfundet ikke ved pryglestraf sikres mod en gentagelse af forbrydelsen, og at det er en altfor ringe straf for voldtægt, så at man endelig ikke, hvis loven vedtages, må slå sig til ro med, at spørgsmålet nu er løst.

Et steds ankes over, at jeg foreslår „en saa glubsk straf som livsstraf“. Det, jeg har foreslået, er *samme straf for voldtægt som for mord*. Ifølge straffelovens paragraf 186 skal *mord* straffes med tugthusarbejde fra 8 år indtil paa livstid, eller under skærpende omstændigheder på livet; ifølge samme lovs paragraf 168 anses den, som øver voldtægt mod uberygtet kvinde „med strafarbejde ikke under 4 år eller under særdeles skærpende omstændigheder med livsstraf“. For begge forbrydelser er der altsaa paa papiret livsstraf, men man kan vel nok sige, at den straf ikke anvendes mere her i Danmark.

Det, jeg foreslår, er, at voldtægt skal straffes med „straffearbejde fra 8 år indtil paa livstid“, ligesom mord. Og så ønsker jeg, at ikke alle mulige formildende omstændigheder, som beruselse o. s. v., skal gøre straffen til et tomt ord, der findes på papiret, men aldrig udføres i livet.

Ganske vist kan det være rigtigt, at det er et meget vanskeligt punkt at klare, om kvinden er medskyldig eller manden eneskyldig, men ved at sætte mig ind i forskellige domme, som er faldne, er jeg kommen til den overbevisning, at der tages altfor meget hensyn til, om kvinden er fuldstændig uberygtet, thi om hun end ikke er fuldstændig uberygtet, kan hun godt være aldeles uskyldig i det foreliggende tilfælde. Og er hun det, da bør det ikke tages i betragtning, om hun tidligere kan have begået et fejltrin. Men det ligger ganske vist i sagens natur, at det kan volde store vanskeligheder at afgøre, om kvinden er uskyldig, eller om hun blot „skylder den anden part voldsskylden på for at redde sin egen ære“. Her er et punkt, hvor der kræves stor skarpsindighed og megen finfølelse fra dommerens side for at dømme retfærdig.

Det, jeg foreslår, er altså ikke, at forbryderen straffes på livet (da det slet ikke er hævn, vi kræver) men at han straffes med indespærring enten på længere tid, så at straffen kan virke opdragende på ham, eller også paa livstid, hvis han er af den slags mennesker, som ikke lader sig forbedre.

A. Stampe Feddersen.

Kvindens Valgret.

Mødet i Københavns Venstreforening

havde Torsdag Aften den 18. Febr. samlet fuldt Hus i K. F. U. M.s Forsamlingsaal. *Københavns Venstreforening* var Indbyder. Fru *Charlotte Norrie* holdt det indledende Foredrag, hvori hun blandt andet anførte, at der absolut intet forlyder om, at man i de enkelte Stater, hvor man allerede har indrømmet Kvinderne Valgret, har sporet de Ulæmper, der fra et konservativt Standpunkt betragtes som uundgaaelige Følger af Kvindernes Deltagelse i det offentlige Liv. Tværtimod kan der fremdrages adskillige Udtalelser af bekendte Mænd, saaledes af den avstralske Premierminister, som tyder paa det modsatte. Der som Grev Ahlefeldt-Laurvig havde gjort sig bekendt med disse Forhold, inden han gik til Behandling af Valglovforslaget, var hans Tale den 12. Jan. sikkert faldet anderledes ud. Fruen sluttede med at udtale Ønsket om, at man vilde adskille Forslaget om Kvindens Valgret fra andre Forslag om Valgretsudvidelse. Retfærdighedens første og mest tvingende Krav var: *Valgret for Kvinder paa*